

Pohádka o zlobivém eseróčku

Bylo...nebylo.....

Bylo jedno eseróčko, které asi nebylo moc hodné, asi zlobilo, protože jeho původní společníci ho už nechtěli.

Co s takovým eseróčkem? Zlikvidovat? Nee....to je moc práce.

A tak nakonec našli někoho, kdo si to nehodné eseróčko koupil.

Všichni se pěkně sešli u notáře a z kupce se rázem stal společník a jednatel v jedné osobě. Pan majitel!

Co to vůbec je, to eseróčko? Eseróčko je právnická osoba. Co to je – právnická osoba?

Inu – v podstatě jen identifikační číslo a něco papírů, kterým se říká účetnictví a taky nějaké povinnosti. Ty povinnosti mají jednu nepříjemnou vlastnost – přenáší se z předchozích jednatelů a společníků vždycky na ty současné.

No a tak se stalo, že to účetnictví předchozí společníci a jednatele tomu novému jaksi nedodali. Inu, říká se sliby – chyby. Věděl nový společník, co vůbec kupuje? Ale to byla jen jeho věc. Tak to ve světě už chodí.

A protože neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, stalo se, že došla kontrola z Finančního úřadu.

Jo, jo!

No a kontroloři se pustili do práce!

Podotýkám, že i kontroloři jsou lidé jako ostatní, taky je třeba bolí, když jim zlomíte ruku. Jsou prostě jako my!

Takže ti kontroloři začali dělat svoji práci – kontrolovali dvě různé daně - daň z příjmu právnických osob a daň z přidané hodnoty. A co čert nechtěl, kontrolovali zrovna roky, kdy nový pan majitel určitě vůbec netušil, že si toto eseróčko koupí. Možná ani netušil, že si nějaké eseróčko vůbec koupí.

Ale koupil. A proč se nesháněl po tom účetnictví, proč to nenahlásil třeba Policii, proč všechno nechal osudu? Kdoví?

Těžko kontrolovat něco, co není. Co mohli kontroloři dělat? No, dělali co uměli, dělali co museli a dělali, jak jim to bylo nařízeno. Tak už to u Finančních úřadů chodí, milé děti.

A jak to všechno dopadlo?

Když nebylo účetnictví, nebylo co kontrolovat a tak na dani z příjmů právnických osob v souladu s předpisy stanovili daň pomůckou a doměřili moc.

Když nebylo účetnictví, nebylo co kontrolovat a tak na dani z přidané hodnoty v souladu s předpisy stanovili daň dokazováním a doměřili málo.

Zdá se vám to divné, milé děti, že z jednoho účetnictví vznikly dva rozdílné výsledky?

Máte pravdu, je to divné.

Je to divné všem, jen ne daňovým kontrolorům.

Oni si už zvykli!

Zvykli, ptáte se? Na co si měli zvyknout?

Inu.....

I kontrolor má své ... kontrolory, i jeho práce je kontrolována, řízena a organizována.

Něčím mnohem vyšším, důležitějším, vážnějším a důstojnějším než je Finanční úřad, velmi vážným, důležitým, až lehce mýthickým ..... Finančním ředitelstvím!

Zatímco Finanční úřady jsou organizovány podle fází daňového řízení, takže mají mimo jiné oddělení vyměřovací a oddělení kontrolní, které kontroluje všechny daně, pak, aby to všechno dobře a logicky navazovalo, je Finanční ředitelství organizováno zcela jinak – má oddělení nepřímých daní, oddělení daně z příjmů právnických osob a tak dále a tak všelijak.

Tato oddělení si v rámci oné důstojnosti, vážnosti a důležitosti žijí každé pěkně podle svého, každé si pro „tu svoji“ daň vypracovává takzvané metodiky, svá nařízení a všeliké úřední postupy, které je povinen Finanční úřad poslouchat a řídit se jimi.

A tak, když kontrolor jde kontrolovat v jedné firmě dvě různé daně, musí se řídit podle postupů dvou různých oddělení.

A tak se stalo, co se stalo!

Jak jsem již napsal, milé děti, i kontroloři jsou lidé. I jim, už před lety, přišlo divné, že by z jednoho účetnictví měly být na dvou daních dva různé závěry. Ale se zlou se potázali!

Oddělení daně z přidané hodnoty prohlásilo, že u nich neexistuje stanovovat daň pomůckou, ale vždy a jen dokazováním. A protože Finanční ředitelství je instituce tak strašně vážná, nikdo si netroufl ni hlásek pozvednout, tím méně vlastní myšlenku,...ne!!

Takže kontrolor, který prováděl kontrolu této daně, musel dokazovat tam, kde kontrolor jiné daně neměl na čem dokazovat a jak se říká mezi kontrolory, přešel na pomůcky.

Stalo se tak, že jednu věc dva lidé museli posuzovat dvojím metrem a přece správně.

A aby se všechno ještě více zamotalo, pan majitel se nechal zastupovat osobou, které udělil generální plnou moc. Ta generální plná moc, označme si ji jako „paní GPM“ je taková skvělá věc, že jeden může kompletně zastupovat druhého a musíme jednat především s ním. Možná měl pan majitel strach, nevíme, proč se tak rozhodl, ale ta dobrá paní GPM ho možná měla taky, protože s kontrolory moc nekomunikovala.

Ale nakonec vše se v dobré obrátilo, kontrola skončila, vše podepsáno a vyměřeno.

Chvála bohu!

A žili by si tak všichni spokojeně až do smrti, když tu.....buch, buch, na dveře úřadu nám zaklepal....., no hádejte děti, kdo, no....přece Finanční ředitelství! Tak, milý Finanční úřade, jdeme se na tebe podívat, jakže dodržíš všechny ty metodiky, nařízení a všeliké úřední postupy, které si naše jednotlivá oddělení vydávají!

A tak jak kontrola v eseróčku, tak i kontrola z Finančního ředitelství se pustili do kontroly kontrolorů.

A narazili i na naše zlobivé eseróčko.

Můj ty světe!

Ta hrůza, to divení! Jojo, jak je toto možné? Všecko špatně! u zlobivého eseróčka, prohlásili o dani z přidané hodnoty úřadové z Finančního ředitelství.

Jak jste mohli stanovit daň dokazováním, když na druhé dani přistoupili k pomůckám? Jak je toto možné? Vždyť i my přece umíme stanovit daň pomůckou!

Zase se vám to zdá, milé děti, divné? Vždyť před chvílí jste četli úplně, ale úplně něco jiného!!

Máte pravdu, však i kontrola si to pomysleli a hezky hluboko, uvnitř své deptané úřednické dušičky, hezky potichu, aby nikdo nic nepoznal, protože to se nesmí, nesouhlasit s tak přísnou institucí, jak je Finanční ředitelství, a taky si řekli hm... my ano, my umíme stanovit daň pomůckou, ale vy jste léta tvrdili, že to nejde! Tak co nám to tady a teď vykládáte?

A taky si jeden kontrolor vzpomněl na takový starý už vojenský vtip.

K útvaru přišel telegram, že vojínu Vocáskovi zemřel tatínek. Jeho velitel přemýšlel, jak citlivě mu to sdělit. Přemýšlel a přemýšlel, až se rozhodl, nechal nastoupit jednotku a zavelel: „Všichni, kteří mají oba rodiče, krok vpřed!“ Vocásek, vy se zařaďte, vy máte jen maminku!

Ale jak říkám, milé děti, pěkně nenápadně a hodně hluboko v úřednické dušičce!

A – pokračovali přísní úředníci z přísného Finančního ředitelství – jak je možné, že jste na každé dani dospěli k jiným výsledkům, vždyť jste věděli, co zjistila kontrola na dani z příjmů právnických osob?

Proč jste to nevzali v potaz?!

A opět zabouřila úřednická dušička, no zabouřila...však už víte jak bouří taková dušička...hezky potichu hluboko a nenápadně.....“A kdo nám tady dal, a není to tak dlouho, po prstech, když jsme se při kontrole jedné daně odkazovali na zjištění z kontroly na druhé dani, že to je špatně, úplně ale úplně špatně!!, že každá kontrola je samostatná a zcela oddělené daňové řízení a každý kontrolovaný papír se musí proto posuzovat dvakrát, jednou pro jednu daň, jednou pro druhou daň?

A tak slovní kontrola těm obyčejným kontrolorům řekli – nene, žádná kontrola neskončila, všechna vaše rozhodnutí jsou v rozporu se zákonem a musíte je přezkoumat! Tak! My vám dáme!

Možná se vám, milé děti, zdá, že to co čtete není pohádka nebo že to je divná pohádka. Inu, je a není – každá pohádka obsahuje i jakési nadpřirozeno, něco, co v životě normálních lidí vůbec nefunguje – tak proto to nakonec pohádka je .....protože ti slovní kontrola řekli těm obyčejným kontrolorům, že mají – jak se mezi kontrolorami už tak říká – své rozhodnutí přezkoumat, ale pozor, až ho budou zkoumat, tak ne aby došli k tomu samému, co si mysleli předtím, ale musí! dojít k tomu, co si teď myslí slovní kontrola. Jen tak je to správně. To je ten „přezkoumat“, milé děti. Dá se taky říci, že úředník může samostatně myslet, ale jen tehdy, když si myslí to samé, co úředník jemu nadřazený.

Pohádka pokračuje.....

Zamysleli se obyčejní úředníci, hluboce se zamysleli a samozřejmě dospěli k tomu, k čemu slovní kontrola a museli proto pokračovat v kontrole.

Ale šlo to ztuhla. Ona ta paní GPM strašně nerada s nimi komunikovala, proto museli kontrola požádat i Policii aby jim ji na úřad dovedla.

Paní GPM kontrolorům znovu zopakovala to, co už řekla při té první –špatné- kontrole a bylo to. Když se tedy Finanční ředitelství už pomůcky na dani z přidané hodnoty, kde to dřív neumělo, už naučilo, rozpomenuli se kontrola na léta kdy oni pomůcky už uměli a daň pomůckami stanovili a doměřili moc.

A když to všechno pěkně a přehledně sepsali, volali kontrola paní GPM, že ta nová, správnější kontrola skončila a že by se zase sešli a podepsali novou zprávu. Nedošla. Psali proto kontrola předvolání a zase nic. Paní GPM se asi tak styděla, tak nerada kontrola, že si jejich psaní vyzvedla, ale....nepřišla.

Je to už tak je v tom světě daňovém zavedené, když se tak moc někdo nechce s kontrola vidět, oni pak pošlou svoji zprávu poštou. Stalo se tak i v tomto případě.

Vše vypadalo tak pěkně, nadějně, že se všechno zúřaduje poštou a tu .....ryc, pic! S vrácenou poštou došla i zpráva, že paní GPM je toho času ve vězení.

Znáte děti pohádku o kohoutkovi a slepičce? Určitě ano. Bude se jí to teď trochu podobat.

Úředníci byli šikovní a zjistili, že paní GPM se nachází ve věznici A, žádali proto věznici o návštěvu, ta jim odpověděla, že už je paní ve věznici BÉ, asi tři sta kilometrů od našich úředníků, skoro na březích Veliké řeky.

Protože úředníci byli poctiví a nechtěli svého živitele zbytečně připravovat o peníze, napsali nejbližšímu finančnímu úřadu, který tam mohl dojet tramvají, aby místo nich za paní GPM došel a dal jí zprávu podepsat. I odpověděli jim tito úředníci, že to udělat nemůžou, protože jim toho řekli málo a že mají moc práce (v úřednickém nářecí se tomu říká kapacitní důvody). Napsali proto kontroloři do věznice BÉ, co všechno budou muset úředníci z úřadu od Veliké řeky mít, aby je tam pustili a až se to dověděli, napsali úřadu znovu, že už mají vše, co je potřeba aby tam mohli zajít, ale úřad na Veliké řece kontrolorům napsal, že nic pro ně neudělá, protože má moc práce a že je to neehospodárné, když oni tam pojedou tramvají, že bude ehospodárnější, když si tam zajedou z třisetkilometrové vzdálenosti kontroloři sami. Vrchní kontrolor rozhodl, že se s těmi línými úředníky od Veliké řeky handrkovat nebude a že tam tedy pojedou kontroloři sami. A basta! A tak začali kontroloři domlouvat návštěvu a už bylo skoro všechno dohodnuto, když tu! zase! ryc...pic! a milá paní GPM byla přesunuta do věznice CÉ.

A tak se už potřetí začala dojednávat návštěva. Pravda, už to nebylo tři sta kilometrů, ale jen sto padesát a na druhou stranu. Návštěvu si kontroloři domluvili rychle, protože v té věznici byli samí slušní úředníci.

A pak už doopravdy vyrazili za milou paní GPM se zprávou, kterou s ní chtěli, jak se říká, projednat. Cesta tam trvala tři hodiny, jednání s paní GPM dobrých deset minut a i když tentokrát bylo doměřeno moc, milá paní GPM se vším souhlasila. Málo nebo moc, to nevdí.

Anabáze skončila, vše ukončeno a podepsáno tak, jak chtěli slovutní kontroloři.

Vida, jen něco málo přes rok to trvalo, než slepička sehnala pro kohoutka kapku vody, než se dospělo k tomu, že jiní úředníci mohou paní GPM do věznice poslat další papíry, tentokrát se „správně“ doměřenou daní.

A výsledek toho všeho?

Jak říkají berní úředníci svým tajuplným názvoslovím – fiskální efekt nula! Pro vás, milé děti, přeloženo do obyčejné češtiny to znamená, že ta doměřená daň, a že jí bylo doměřeno hodně moc, nebude nikdy Finančnímu úřadu zaplácena. Nehodné eseróčko se stane dlužníkem, po nějaké době a nějakém tom úřadování bude, jak se říká, dluh odepsán, neboli – vlastně odpuštěn. To ale vůbec nevdí, milé děti!

Úředníci pilně úřadovali, vůli nadřízeného naplnili. A tak to má být!

Pamatujte si, už za císaře pána Františka Josefa, blahé paměti, platilo „Ordnung muss sein!“

A co zlobivé eseróčko?

Inu.....když se nic zvláštního nestane, pan majitel, který vůbec netuší, nebude tušit dále, paní GPM se po návratu z vězení možná pustí do likvidace zlobivého eseróčka a jestli se bude pořád tak nerada stýkat s úřady, bude zlobivé eseróčko spokojeně žít ještě dlouhá a dlouhá léta.

Jak už to tak v pohádkách chodí.....

A úředníci?

Budou i nadále v bázni a pokoře úřadovat a naplňovat vůli svých představených, jsouce pamětlivi starého hesla „Maul halten und weiter dienen!“

Jak už to tak v životě chodí.....

Leden 2010